

ՀԱՅ ԵԿԵՂԵՑԻՆ

Հայ Եկեղեցի՞ն:—Տանջված արև,
Փուշ փուշ՝ նոսր ավոտ, մշուշով լացող...
Փուշե Պրսակին Ժանգերուն ներքև
Սևտվածորդվուն հո՛րդ ճակատն, անհուն Ցող՝
Խավարեն ծծվող...:

«Առավոտ լուսոյ», «Լոյս զլարթ» աղո,
Արշալույս բռնկող կակաչներով շառ,
Իդձ՝ վսեմ տղու.
«Փա՛ռք ի բարձունքս», աստղերու բարբառ
Որ անդունդներուն մեղքը կը հեղու,
Եվ կ'ընե նեխանքն՝ հալվե անըսպառ.
Դաշն «Արևագալ», նոր Սիոնի կանչ,
Զոհերու բույրով նոր այգ հիասքանչ:

Հայ Եկեղեցի՞ն: Աստղա՛հն գիշեր,
Խավարին թևոց վրա խաչվող լույս,
Ցիրցան՝ մույթ ոսկերց շարական, սույլեր
Հովերով անհույս,
Ծրագներ մարող հովերով վիհին,
Աղերս միշտ նոր, հին.
Խաչվողի նայվա՛ծք, լույսին մեջ հալող
Եռուսայի դող...:

«Հա՛յր գթած»,—հեռուն մարող քաներուն,
Նավաբեկյալին, խոնջ ողևորին,
Հիվանդին տոգույն ու մեմավորին,
Բոլոր ցավերուն համրիչն հրահրուն.
Ա՛հ, «Խաղաղականք» խորունկ, սխրալի—
Գիշերատանջված «Ի քէն հայցեմ»ն հուր,
Խլակի երագ, համբույր ովկեանի,
Աղերսող իբրև ծիրանի փրկուր...:

Հայ Եկեղեցի՞ն:—Ի՞նչ սիրածարժ քոց,
 Քարե աղաղակ մե՞ծ մարտիրոսի,
 Քարացած կայծակ մութ այս դարում ծոց...
 Կարմիր կանթեղեն արյուն կը հոսի
 Խորանին առջև,
 Մեծ Եղբայրության համար դառնահոծ
 Արյո՛ւն անորգած վերքերն Հիսուսի,
 Ցողաթուրմ հոգվոց հեք—ու հրանձրե՛լ...:

«Սիրտ իմ սասանի», սարսափ մատնության,
 Պծգանք աշխարհին, երկրածեշտ խորին.
 «Այսօր անճառ», կա՛նչ Սիրո Գիշերին,
 Այրումը Զոհին Սրտին անմեան,
 Ու «Տարածեալ»ն ուր կը ցողվի հոգին
 Մարգարիտ ցողովն երկնի արցունքին.
 «Ընկալ քաղցրութեամբ» հայցող մեծ կեղերջ,
 Խավարներ ծամող հոգեվարք անվե՛րջ...:

Հայ Եկեղեցի՞ն:—Մամո՛ւտ, ավերա՛կ,
 Ուր թաղված Սրտեն քարեր կը ճաթին...
 Կանաճչով ժպտող ժանգը երկաթին
 Ուրկե խլած են ոսկին անատակ...:
 Ծընորհքը Լքման, Լուռն աստվածարյալ,
 Ու խոնարհ վուվում մութ աղավնետան
 Որ ցամքած արյունը զոհերուն մոռալ
 Կ'ընեն շատրվա՛ն...

Հայ Եկեղեցի՞ն:—Տապանաքարին
 Չորս անկյուններուն մեջ փորված ըմպա՛կ
 Ուրկե տատրակներ, զմալմամբ խորին,
 Կ'ըմպեն մեռելոց արցունքն անապակ...:
 Արվե՛ստ Հեգության, ջախջախիչ Ծընորհ
 Ուր մեր մեռելնե՛րն իսկ քարի՛ք կ'ապրին...:
 Ո՛ր ազգի քարեն Սիրտն ա՛յսքան հզոր
 Բարվույն հավատքով՝ լացալ Ցողն Անդրին:

Հայ Եկեղեցի՞ն:—Այում անե՛ղծ, անույծ,
 Չարչարված այլ մի՛շտ անալլալ, մի՛շտ մույն,
 Որ, աճյունին մեջ անիծված դարուց,
 Վե՛ր կը բռնե միշտ անմեռ Սիրտն Հայուն,
 Լույսին ընծայած՝ լո՛ւյս առծծելով...:
 Հե՛ք Նարեկացվույն, Ծնորհավույն ճաճանչ,
 Մեսրոպի Աջք, ջի՛ղ Վարդանի վողով,
 Բազուկ Ղևոնդյանց, Ալիշանի կանչ:

Ոսկեդարու Զա՛յն, Բընագրե՛ն ալ վա՛ն,
 Գիտակից Ծընորհք Ավետարանին,
 Զ՛Աստված հայացնո՛ղ գերագույն Բարբադ՝

Պարզությամբ վսեմ, պարզությամբ խորին:
 Օծված սուրբ արչամբ մարտիրոսներուդ,
 Մյուտունի պես ծանր ու հոծ ու լուսեղ,
 Դուն կ'օրորես Կույսն անանց, հըրանուտ,
 Գրաքարիդ կուտ ալիքովն ահեղ:

Խավարին մեջեն քարերուդ ցիրցան,
 Դուն պիտի կանգնիս, Հա՛յ Եկեղեցի,
 Որքան Տառապանքն իր թեն անասանման
 Պատերուդ վրա կքած՝ արծարծի.
 Ու ո՛չ մեկ երկինք, լըվացված, վճիտ,
 Այնքան գողտր, այնքան նո՛սր ըլլա պիտի՝
 Որքան քու վերջին զանգակատունիդ
 Լուսանցքեն լացող պատառիկն երկնի...:

Դուն պիտի կանգնիս մեր մոխրին մեջեն,
 Ծերմակ ժպիտովդդ ներման անհուն.
 Զանգակների հպարտ միշտ պիտի հնչեն,
 Սարսելով խիղճերը կույր ազգերուն,
 Մեր ոսկերց յուղով կանթեղդ միշտ վառ,
 Արև-Աչք ըրած Տառապանքն Հայուն,
 Դուն պիտի կանգնիս ցնորքի պես անճառ,
 Խունկ ըրած ծխյունն ավերակներուն...:

Ավագ Հինգշաբթի 1922

ԵՂՎԱՐԴ ԳՈՒԱՆԾՅԱՆ

«Երկնային մեղեդիներ» ժողովածուից

